

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: T. K.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. srpna 2021, č. j. OAM-478/ZA-ZA11-ZA05-2021, o mezinárodní ochranu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť Česká republika považuje v souladu s § 2 bodem 7 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška č. 328/2015 Sb.“) Gruzii za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Žalovaný dle jeho názoru porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nedostatečně zjistil skutkový stav věci, dále porušil § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, dostupné podklady hodnotil tendenčně a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, dále porušil ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť nebyl dán důvod pro to, aby jeho žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná a porušil i ustanovení § 14a zákona o azylu, neboť žalobce má za to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, jelikož mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy.
3. Žalobce namítl, že z ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu vyplývá, že domněnka, dle které je určitá země označena jako bezpečná země původu, je vyvratitelná, a je proto třeba v každém jednotlivém případě zkoumat, zda i ve vztahu k dotyčnému žadateli lze danou zemi považovat za bezpečnou. Žalobce má za to, že v jeho případě tomu tak není. Uvedl, že byl nucen odejít ze země původu, neboť mu bylo vyhrožováno v souvislosti s dluhem, za který se zaručil svému příbuznému. Ten si půjčil 50 tisíc dolarů, dluh však nebyl schopen splácet. Žalobce část dluhu splatil, jeho příbuzný utekl a věřitel po žalobci vymáhal zbylou částku. Došlo i na fyzické napadení a zbití žalobce, který musel na ošetření hlavy do nemocnice. Na policii se s žádostí o pomoc neobracel, protože vyhrožovali ublížením jemu samému i jeho rodině. V případě návratu se obává o svůj život. Dále žalobce namítl, že žalovaný nepracoval s jinými zprávami o zemi původu než se zprávou Hodnocení Gruzie jako bezpečné země z listopadu 2020. Tato zpráva obsahuje pouze obecné informace, které nesouvisí s důvody jím podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce má proto za to, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v rámci řízení tvrdil a nezjistil skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, které jsou nezbytné vzhledem ke konkrétním okolnostem jeho případu.
4. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.
5. Krajský soud konstatuje, že usnesením ze dne 27. 10. 2021, č. j. 32 Az 10/2021-24 nepřiznal žalobě odkladný účinek.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek, odkázal na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, shromáždil k nim relevantní aktuální informace o situaci v zemi původu a rozhodnutí řádně odůvodnil.
7. Uvedl, že žalobce ve své žalobě de facto zopakoval stěžejní důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které žalovaný podrobně zhodnotil v kontextu zpráv o zemi původu. Shrnul, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z jednání soukromé osoby kvůli dluhu. Žalobní námitky jsou pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, za takové situace v souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by

žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně, přičemž v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Připomněl, že institut mezinárodní ochrany je institutem umožňujícím legální pobyt na území České republiky zcela výjimečným a v žádném případě ho nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravené v zákoně o pobytu cizinců.

8. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání (na základě výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce) v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu předloženého správního spisu, z něhož ověřil, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v České republice (dále jen „ČR“) dne 5. 7. 2021. V rámci doplnění údajů k žádosti a při pohovoru provedeném dne 14. 7. 2021 uvedl, že je gruzínské národnosti i státní příslušnosti, vyznává pravoslavné křesťanství, je bez politického přesvědčení, není členem žádné politické strany, o politiku se nezajímá. Je svobodný a bezdětný. Naposledy ve vlasti pobýval v Batumi. Vlast opustil dne 3. 7. 2021 (cestoval bezvízově z Gruzie do Polska a následně do ČR). O mezinárodní ochranu požádal proto, že má dluh, který ve vlasti nemohl zaplatit, a bylo mu kvůli tomu vyhrožováno. Ve vlasti neměl žádné problémy se státními nebo bezpečnostními orgány. K předmětnému dluhu uvedl, že jeho příbuzný si v roce 2015 půjčil 50 tisíc dolarů, žalobce byl jeho ručitelem. Příbuzný nebyl schopen dluh splácet a někam utekl. Žalobce zaplatil 20 tisíc, věřitel po něm požadoval zbylou částku a vyhrožoval mu. Tyto problémy začaly v roce 2019. V říjnu 2019 ho i fyzicky napadli, byl na ošetření hlavy v nemocnici, poté byl propuštěn domů. Na policii se neobrátil, neboť mu vyhrožovali, že pokud tak učiní, ublíží jeho rodině. Od října 2019 do opuštění vlasti (v červenci 2021) ho již nenapadli, jen mu vyhrožovali slovně. Rodina problémy nemá. Přijel do ČR, aby si našel práci a mohl dluh zaplatit. Žádné podklady na podporu svých tvrzení nedoložil.
11. Součástí správního spisu je informace opatřená žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii - Informace MV ČR, OAMP - Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu – listopad 2020, ze dne 11. 11. 2020. Žalobci byla dne 20. 7. 2021 dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Uvedené možnosti žalobce využil s tím, že se s podklady seznámit nechce, nijak je nezpochybnil ani nepožádal o jejich doplnění.
12. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který ČR považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
13. Podle ustanovení § 16 odst. 3 zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o

udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

14. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu ministerstvo vyhláškou stanoví seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.
15. Podle § 2 bodu 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb. Česká republika považuje Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.
16. Krajský soud po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
17. Při posouzení této věci se ztotožnil se skutkovým i právním hodnocením provedeným žalovaným v napadeném rozhodnutí. Soud konstatuje, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obsah žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu vyhodnotil ve spojení s informací MV ČR OAMP- Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z listopadu 2020, která po definičním vymezení kritérií pro hodnocení bezpečné země původu [§ 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a čl. 37 Směrnice Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepřacované znění)] provedla hodnocení se závěrem, že v Gruzii obecně a soustavně nedochází k pronásledování podle čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU, ani k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, trestům či hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a její občané ji neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Gruzie ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv. Informace dále popisuje vnitropolitickou situaci v Gruzii, provedení řady reforem v oblasti politických a občanských práv. Současně připouští, že některá ze základních ústavních práv a svobod nejsou úřady dostatečně a rovnoměrně zaručena (např. porušování soukromí a násilí vůči LGBTI osobám), uvádí možnosti využití ochrany práv i prostřednictvím ombudsmana či pomoci nevládních organizací v případě porušení práv jednotlivců. S uvedenou informací se žalobce blíže seznámit nechtěl, sám nenavrhl doplnění dokazování ani neuvedl ke své žádosti žádné další relevantní skutečnosti.
18. Krajský soud konstatuje, že žalovaný byl v dané věci pro závěr o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokázat, že Gruzii lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že vyhláška č. 328/2015 Sb. uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve výčtu bezpečných zemí původu (§ 2 bod 7 s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie), nemusel žalovaný zkoumat naplnění jednotlivých znaků bezpečné země původu dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl bez dalšího přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Gruzie. Nad rámec uvedeného je součástí správního spisu Informace MV ČR OAMP z listopadu 2020 – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, ze dne 11. 11. 2020, která shrnuje, že Gruzie naplňuje znaky bezpečné země původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o

azyly. Žalovaný ve svém rozhodnutí rovněž náležitě zohlednil žalobcovu výpověď (viz strana 2 napadeného rozhodnutí). Splnil tak svou povinnost řádného zjištění skutkového stavu. Žalobce není osobou, jež by pocházela ze států, které za bezpečné země původu ani bezpečné třetí země považovat nelze, a u nichž by bylo třeba posuzovat i další podmínky pro posouzení předmětné žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany. Pro úplnost krajský soud uvádí, že žádné ze žalobcových tvrzení ve správním řízení ani v žalobě nemířilo k tomu, že by snad jeho azylový příběh souvisel s oblastí Abcházie či Jižní Osetie, které tvoří z výše uvedené domněnky bezpečnosti země výjimku (žalobce naposledy žil ve městě Batumi, které se nachází na pobřeží Černého moře, asi 20 km od hranice s Tureckem).

19. Krajský soud zdůrazňuje, že charakteristickým znakem řízení o mezinárodní ochranu v případě bezpečných zemí původu je (oproti jiným obdobným azylovým řízením) přenesení důkazního břemene na žadatele. Dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů se u bezpečných zemí presumuje, a proto hlavní odpovědnost za prokázání opaku spočívá právě na žadatelích. Je povinností žadatele, aby azylově relevantní skutečnosti nejen tvrdil, ale zejména i doložil a k tomu nestačí pouhá výpověď žadatele. Žalobce k vyvrácení právní domněnky Gruzie jako bezpečné země původu nenabídl žádné důkazy (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Krajský soud shrnuje, že žalobce ve správním řízení neprokázal, že Gruzii nelze v jeho případě považovat za bezpečnou zemi původu, proto žalovaný nepochybil, když jeho žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azyly.
20. Za nedůvodnou považuje krajský soud i žalobní námitku, že žalovaný nevycházel z aktuálních a relevantních podkladů. Nad rámec výše uvedeného soud konstatuje, že Informace MV ČR OAMP z 11. 11. 2020 potvrzuje, že Gruzie splňuje znaky bezpečné země původu [§ 2 odst. 1 písm. k) zákona o azyly, § 2 bod 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb.], uvedená informace se opírá o zjištění pocházející z více oficiálních mezinárodních zdrojů. Soud zdůrazňuje, že v případě aplikace institutu bezpečné země původu se neposuzuje, zda žadatel by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azyly nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azyly (srovnej § 16 odst. 3 zákona o azyly).
21. V žádosti o mezinárodní ochranu žalobce mimo jiné uvedl, že do ČR přijel, aby si našel práci a mohl dluh zaplatit. K takovému účelu však zákon o azyly neslouží. V tomto směru krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, ve kterém mj. konstatoval: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje“. Žalobce ze země vycestoval legálním způsobem a v pohovoru neuvedl žádné objektivní důvody, proč se nemohl vrátit do vlasti, aby si legalizoval pobyt na území ČR.“*
22. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu),

podklady pro vydání rozhodnutí soud považuje vzhledem k žalobcem tvrzeným skutečnostem a právnímu posouzení jeho žádosti za dostatečné a přiměřeně aktuální (§ 50 správního řádu), rozhodnutí je srozumitelné a řádně odůvodněné, a tedy přezkoumatelné (§ 68 odst. 3 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

23. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 7. dubna 2022

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně